

Nhưng cuộc đời trở trêu đã cướp đi phần vinh hạnh được làm cha của Kỳ. Trong ngày trở về, Kỳ đã quyết định nói thật với Hà để giải phóng cho Hà. Nhân dịp Hà nghỉ phép về thăm quê, Kỳ cũng xin phép đơn vị nghỉ ít ngày về thăm quê. Đêm đó, Kỳ đưa Hà ra bờ đê sông Lam, nơi hai đứa đã ngồi bên nhau trước ngày Kỳ nhập ngũ. Hà vẫn như xưa, trẻ trung và đáng yêu. Hà ngồi đưa hai tay ôm gối mắt hướng lên bầu trời đầy sao. Kỳ ngồi sát bên. Kỳ cảm nhận được rất rõ làn hơi ấm như lần chia tay từ Hà đang tràn sang anh càng lúc càng dữ dội.

Lần đó, một buổi sáng lát phát mưa, cả đơn vị ở nơi đóng quân đã lên xe chuẩn bị cuộc hành trình vào Nam không hẹn ngày trở lại. Không tìm được cảm xúc, Hà đã ào tới ôm Kỳ tấm tức khóc rồi nói trong nước mắt: “Anh nhớ gửi thư nhiều cho em nhé”. Cái giây phút ấy, Kỳ làm sao quên được. Lần đầu tiên trong đời, Kỳ được tiếp xúc với da thịt người con gái yêu anh. Hơi ấm rưng rưng từ bầu ngực tròn đầy, độ nóng lan toả của những giọt nước mắt đầm đối đã lưu lại rất nhanh từ nụ hôn vội của Hà lướt qua môi anh. Đây là nụ hôn duy nhất mà Kỳ được hưởng từ một người con gái cho đến tận hôm nay... Nhưng Kỳ đã sớm dự cảm trước. Kỳ dồn hết nghị lực của người lính kìm chặt đôi bàn tay của anh đang muốn vung lên ôm Hà vào lòng rồi nói:

- Hà này, anh có chuyện quan trọng muốn nói.

Hà ngược mặt lên nhìn Kỳ. Ánh mắt long lanh trong đêm thoáng chút lo lắng: